

[J. P. Jensen.]

svaret 968 Kr., det bliver ca. 90 Ø. pr. Td. Land. Jeg har sammenlignet det med elleve Husmænd, fordi man selvfølgelig skal sammenligne indenfor samme Erhverv. De elleve Husmænd har 82 Tdr. Land og har svaret 589 Kr. i Afgift, det vil sige ca. 7 Kr. pr. Td. Land. Det er ikke et enkelt Fænomen, som indtræffer i Dag eller i Morgen, men det strækker sig gennem en Række Aar. Naar jeg har efterset Skatteforholdene i en Kommune, stiller Forholdene sig saaledes. Vi har nok en Kildeartsbeskatning, men hvad kan det nytte at kildeartsbeskatte eller anvende Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenten, naar Indkomsten er meget lille eller lig Nul.

Og hvad Kirkeskatten angaar, som snart tynger haardt, bliver den lignet paa fuldstændig samme Maade som Indkomstskatten. Nej, Resultatet er, at de med Produktionsmidlerne, med Pengene og Jorden protesterer mod Skat paa Formue, mod Skat paa Indtægt, mod en Jordværdibeskatning, som alle maa finde det rimeligt at have. Det er lige meget, hvilken Skatteform man kommer med, altid vil man møde dette: Det er for megen Skat. De vil nyde den Gavn, Samfundet kan bringe, men ikke yde den Del af Skatten, der paahviler dem, og som de burde være forpligtede til at bære.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse, idet det er mit Haab, at det hurtigt maa kunne gennemføres. Ser man paa Venstres Stilling til Forslaget, er det jo aabenbart, at der ved første Behandling af Forslaget ikke var Enighed. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen tog fuldstændig Afstand fra Forslaget. Det ærede Medlem Hr. Clausager — jeg erindrer det saa udmærket — tog Ordet her paa Tolvmands- eller Ellevemandsforeningens Vegne og sagde, at nu kunde de acceptere Formueskatten, efter at den havde gennemgaaet nogle Ændringer. Men om Stillingen er saaledes i Øjeblikket, kan jeg ikke sige, udover at jeg har hørt en enkelt Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Clausager, som gik i Retning af, at nu vilde han hellere til højre for denne Formuebeskatning. Saaledes ligger Forholdet. Naar man vil gennemføre en Beskatning, burde det dog være under en saadan Form, at den kunde komme de daarligst stillede til Gavn. Den Politik, som den forrige Regering har ført, og som den netop faldt paa, var jo af den Art, at den, som jeg sagde til at begynde

med, tog nogle Fordele fra de daarligst stillede og gav de velstillede.

N. Neergaard: Den Forøgelse af Udgifterne til Understøttelseslovgivningen, som man kunde vide den højtærede Regering vilde sætte ind paa, og som den jo ogsaa saa smukt har begyndt paa, kunde vi med stor Sikkerhed sige vilde føre til en forøget Skattebyrde her i Landet, og jeg vil tilføje, at med Hensyn til Skatternes Forøgelse staar vi sikkert her med dette Forslag kun ved Begyndelsen, der kommer meget efter. Naturligvis skulde denne Skatteforøgelse helst ske derved, at man forhøjede nogle af de Skatter, Takster og Afgifter til Staten, som den foregaaende Regering havde nedsat, men der var jo ikke rigtig noget Humør til det; at sætte Taksterne op igen veg man tilbage for, og det antager jeg, man fremdeles vil vige tilbage for. Heller ikke har man ønsket at føre Automobilomsætningsskattens $7\frac{3}{4}$ Mill. Kr. tilbage fra Kommunerne til Staten, og vi ser jo af det foreliggende Lovforslag, at heller ikke Skattenedsættelsen paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for de smaa Formuer har man ønsket at røre. Tilbage stod da Nedsættelsen af Formue- og Selskabsskatten — med den ene Undtagelse, jeg har nævnt. Det laa jo lige for, idet denne Skattenedsættelse ganske særlig var blevet lagt for Had under de Radikales og Socialdemokraternes Valgkampagne.

Loven af 1927 fremkom jo, fordi det var Regeringens Overbevisning, at det var et af de mest bydende Krav at formindske den enormt høje Formuebeskatning, vi har her i Landet. Det blev den Gang af mig og af andre udførligt dokumenteret, hvilken Særstilling vi indtager i saa Henseende, hvilken Skade det gør Landet, at vi har en saa overordentlig høj Formuebeskatning, hvilken Kapitalopspisning det foranlediger, hvilken Hemske det er for Opsparingen, hvilken Hemske for Kapitalejerens Flytning her til Landet og Anbringelse af deres Kapital her. Det blev saa udførligt godtgjort den Gang, at jeg ikke behøver at vende tilbage til det. Men vi mente altsaa, at vi særlig skulde sætte ind paa dette Omraade og — her spillede jo de daværende Krisetilstande stærkt ind —, at det ikke kunde ske paa nogen virkningsfuldere og retfærdigere Maade end ved, at man afstemte Formueskatten efter Formuens Afkastning. Dette er et gammelt Princip, der i Virkeligheden ogsaa ligger til Grund for Indkomstskatten af 1903, idet man den